

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

3. Misericordiæ opere baptismus à peccatrice impetratus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

biliore modo nonnunquam hominibus offeruntur. Nempe non minus menti, quam corpori mortalium iudicat prospiciendum. Deus; qui saepe illa occasione aut ratione adest, qua minimè putavisses. Ita ex Saulo Paulum fecit, quando eum Ecclesiam discipulosque Christi flagrantissimè persequentem, ipsa cæcitate oculorum, illuminavit. Ibat spirans minarum & cadis in discipulos Domini: & subito circumfulsit eum lux de cælo. Ita vir Æthiops Eunuchus, potens Candacis regina Æthiopum, à Philippo, in fide, eruditur insperatò. Mittitur ab Angelo Philippus ad viam, qua descendit ab Ierusalem in Gazam, & nec dum ipse scit, cur mittatur. Mittitur & ad currum, in quo sedebat Eunuchus. Occurrit locus opportunissimus Isaïæ, de Christi Passione, prophetantis: occurrit & aqua: denique & ipsi Eunuchò occurrit, vt diceret: *Ecce aqua, quid prohibet me baptizari?* Ad hunc modum lauit Æthiopem, sed vtiliter, Deus, nihil minùs, quàm de hoc lauacro cogitantem, cum domo exiisset. Sed tamen Saulus, quando in mala via iter faciebat; Æthiops, cum Deum quæsivit, conuersus est. Vnde admiranda Dei iudicia se se aperiunt, qui & sequentibus, & persequentibus venit obuius ad auxiliandum.

Id autem quod Eunuchò baptizato, Paulòque conuerso evenit, in omnibus Sacramentis contigisse, potest ostendi. Nam in primis de aqua etiam diuinitus ad baptismum oblata, illud refert Baronius. Cum An. Christi sexagesimo octauo S. Petrus Apostolus in carcerem Mamertinum missus à Processò & Martiniano militibus asseruaretur, ipsos suos hos custodes ad Christi fidem adduxit. Iam crediderant; sed defuit aqua baptismò necessaria. Non defuit ergo Deus. Extemplò, quasi saxo vena esset secta, ita, in vicem sanguinis, fons erupit: qua aqua Processum & Martinianum tinxit Petrus. Nemo loco diffidat, qui Deo fidit. Nusquam & nunquam illi deest, quod prodest: quosque mortalium iudicia saepe abiectissimos ne pistrino quidem dignos censent, eos diuinus oculus ex persecutoribus Apostolos, ex lictoribus martyres, denique ex nigris candidos facit atque cæli candidatos.

Stupendum eiusmodi Dei iudicium fit manifestum, etiam ex alia, commemoratione, digna historia, quam, sub Paulo Episcopo Alexandrino, circa annum Domini quingentesimum trigessimū septimum contigisse, in Prato spiritali, his verbis legimus. *Narrant nobis* (inquit Ioannes Moscus cognomento Euiratus) *Abbas*

Act. 9. 1.
Act. 8. 27.

I I.

Baron. t. 1.
An. 68. &
Thom. Boz.
lib. 1. de sig.
Eccles. c. 16.

III.

Prato spirit.
cap. 207.

Theonas & Theodorus, quod Alexandria, sub Paulo Patriarcha, puella quedam relicta fuerat pupilla, à parentibus magna facultate locupletibus. Erat autem adhuc sine baptismo. Die verò quadam ingressa pomarium, quod sibi reliquerant parentes eius (sunt enim in media civitatis pomaria) vidit quendam parantem sibi laqueum, ut se profocaret. Cucurrit igitur, & dixit ei: Quid facis, homo? Dixit autem ei: Dimitte me, mulier, quoniam in multa tribulatione sum. Quæ ait illi: dic mihi causam, & fortassis iuvare te potero. Dixit illi: Graui ere alieno premor, & valde suffocor à creditoribus, elegiq; potius vitam semel finire, quàm quotidie mori. Quæ dixit illi: Quæso te, accipe omnia, quæ habeo, & redde: tantum ne perdas te ipsum. Sumens verò ille reddidit omnia. Puella ergo angustiari coepit non habens, qui sibi curam gereret. Itaq; destituta parentum solatio, fornicari instituit, & inde sibi victum querere. Dicebant ergo viri illi sancti: Quis novit ista, nisi solus DEVS? quomodo scilicet permittatur anima, propter causam aliquam ipsi soli cognitam, ad tempus derelinqui? Post aliquantulum temporis infirmata est puella, & in se reuersa compuncta est, oravitq; Pontificem, ut faceret illam Christianam. Omnes autem aspernabantur eam, dicentes: Quis hanc suscipiat, quæ meretrix est? affligebatur autem vehementer. Cum verò in his esset angustijs, assistit illi Angelus, in specie hominis, cum quo misericordiam fecerat. Cui illa dixit: Cupio fieri Christiana, & nemo vult pro me loqui. Qui ait: Nunquid re verà istud cupis? Respondit illa: Vtiq; Domine, & deprecor te, ut hoc mihi impetres. Qui ait: Noli tristari. Ego adducam aliquos, qui te accipient. Adduxit ergo alios duos & ipsos Sanctos Angelos, duxeruntq; illam in Ecclesiam. Rursumq; se ipsos transformantes in personas quasdam illustres, & notas ex ordine Augustalium, vocant Clericos, Presbyterum scilicet, & Diaconum, qui in hoc ipsi constituti erant. Dicunt eis Clerici: Vestra charitas pro ea pollicetur? Illi autem responderunt: Etiam nos pro illa pollicemur. Sumentes ergo illam baptizauerunt: & albis induta rursus ab eis subuecta est. Quæ cum deposuissent, euauerunt. Vicini ergo cum illam albis indutam viderent, postquam recesserunt illi, dicunt ei: Quis te baptizavit? Nunciavit autem eis rem totam, dicens: Venerunt quidam, & tulerunt me in Ecclesiam, locutiq; sunt Clericis, & baptizauerunt me. Et dixerunt ad eam: Qui sunt illi? cum verò non posset dicere, qui essent illi, abeuntes nunciaverunt Episcopo. Dixit autem Episcopus his, qui ad baptizandum constituti erant: Vos illam baptizastis? Et confessi sunt, se illam baptizasse exoratos ab illo & illo Augustalibus. Porro accersitis ex

Prato.

Pratorio his, quos Clerici dixerant, dixit Episcopus: Num ipsi pro ista fidei iussistis? Qui dixerunt: Neque nouimus, neque conscij nobis sumus, hoc fecisse. Tunc vero iam cognouit Episcopus, DE I hoc opus esse. Conuocansque illam dixit ei: Dic mihi, filia, quid gessisti boni? Quæ ait: Meretrix existens, & paupercula, quid boni operari potui? Dixit illi Episcopus: Nihilne omnino operata es? Dixit ei: Non, nisi quod videns quendam, qui à creditoribus premebatur, se suffocare volentem, datâ illi omni substantiâ meâ, liberaui illum. Et his dictis, continuo obdormiuit in Domino. Tunc Episcopus glorificans Dominum dixit: Iustus es Domine, & rectum iudicium tuum.

Hoc baptismo vel meretrici, ante mortem, diuinitus procurato; non tantum mirabilia & arcana Dei iudicia illustrantur; sed etiam erudiuntur illi, qui, quæ olim piè gesserunt, frustra esse gesta existimant. Bonus est Deus, etiam illorum operum non obliuiscitur, quæ mortali delicto extincta sunt. Illis enim et si cœlum non debeat: enimuero et si de condigno nihil omnino debeat, tanquam Dei inimicis, nisi pœna; congruum tamen existimat Deus, ut aut bona recipiant in vita sua, cum Epulone illo, aut ut illis aliunde via ad cœlum aperiatur. Et quis inenarrabilem bonitatem illius dignè admirari, quis pro ea dignè gratias agere queat? ait Blofius. Nam cum nemo ad salutem perueniat, qui non vel tantillum charitatis habeat, ut ex amore Dei, saltem in extremo vite posuius, pœnitentiâ agat, auerseturque peccata: ecce ipse misericordissimus hominumque, amantissimus Deus, saepe se usque adeo benignum & amabilem etiam desperatissimis peccatoribus (quos alicuius virtutis merito insignitos esse cognoscit) sub mortem exhibet, ut illi ex intimis precordiis doleant, quod offenderint tam piûm Conditorum atque Redemptorem. Per quam nimirum pœnitentiâ, apti redduntur ad salutem consequendam; & peractâ tali peccatorum purgatione, qualem diuina iustitia quaesierit, in æternum cœlestis regni gaudium introducuntur. Profecto in altissimo secretissimoque, profundo latet fons ille inexhaustus, unde tanta pietas ad nos dimanat, unde tanta misericordia super nos effunditur: de qua qui desperat, Deum bonum & veracem esse negat, in Spiritum sanctum blasphemus est. Hæc ille.

At ne, qui vel eleemosynæ, vel alterius cuiusdâ boni sibi operis conscius est, temerariè præsumat, sibi que certò Numinis gratiâ promittat, etiam si in grauiâ scelera prolabatur; sciat multos, immo plurimos in Inferno ardere, qui vel antè, quàm se flagitijs in-

I V.

Luc. 16. 25.

Ludou. Blofius In Canone vit. spirit. cap. 2.

V.